

De Kracht die mensen verbindt

Door Roel Crabbé

Ik sta met mijn goede vriend Wim bij het vuur waarin de stenen voor de Zweethut Ceremonie aan het opwarmen zijn. We staren in de vlammen, Wim geeft geschenken aan het vuur, aan Grootvader. We zijn stil. De deelnemers van de ceremonie bereiden zich binnen voor.

Grootvader omarmt deze geschenken met zijn dansende vlammen die opflikkeren in blauwe en paarse kleuren. Dankbaar omarmen we de warmte. We bidden. Grootvader zegent zoals steeds. Het universum lijkt geruisloze aanwezigheid, we zijn hier.

In die stilte herinneren we. Ik had de avond ervoor het artikel [“De Kracht van het Gebed en de Cirkel – de terugkeer van wij”](#) geschreven. Het werd geboren uit de vele ervaringen van ceremonie, gebed en overgave. De laatste weken werd ik diep geraakt door hun kracht en lijkt het alsof het leven op me inwerkt en me omarmt in een mantel van klaarheid. Ik zie de kracht van het gebed, hoe het al jaren in mijn leven verweven is en nu, opnieuw, mijn hart vernieuwt, en me leert me dieper te openen voor de cirkel. Voor de eenvoud van het hart.

Wim en ik spreken in de vlammen. Over de zegen die we ervaren in het steeds opnieuw samenkomen in cirkels. Om te bidden voor wat er in onze harten leeft. Te bidden voor elkaar en voor onszelf. Te bidden voor het Leven in al haar vormen.

De gebeurtenissen van de afgelopen weken maken dat ik me erg ontroerd voel. Ik herinner hoe mijn grootmoeder voor me bad gedurende mijn dolende tienerjaren. Ik herinner de eerste zweethutten, het gevoel van thuiskomen, de gebeden van mensen die ik niet kende, gebeden die allen leken te komen uit hetzelfde hart. Ik herinner de ontelbare keren dat mijn hart overstroomde en enkel het gebed nog leek over te blijven.

Ik voel me even naakt als tijdens de ceremonies die aanzet gaven tot het schrijven van dat artikel. Ik voel me naakt en dankbaar. Het leven zorgt voor ons. Grootvader knikt.

“Stel je voor dat niemand voor je bidt. Dat je ziek bent, of stervende, en niemand bidt voor je...”, zeg ik tot Wim. Het maakt me stil. Nog steeds maakt deze gedachte me stil. Deze gedachte maakt het leven dat we leiden, vol cirkels, rituelen en gebeden, zo kostbaar en belangrijk. Het leven is zo kostbaar. Het maakt niet uit wat onze overtuigingen zijn. Het hart kent de weg.

Daar aan de dansende vlammen kijken Wim en ik terug naar de tien jaren dat we elkaar kennen en steeds opnieuw in cirkels samenkomen. We delen onze dankbaarheid met elkaar en hij lacht: “Ja, bidden voor elkaar, dat is het geschenk. En als dat gedaan is, dan beginnen we opnieuw!” En zo is het. Steeds opnieuw en opnieuw en opnieuw.

Grootvader lijkt te lachen. Wim geeft geschenken aan het vuur. De vlammen dansen hun paarsblauwe dans, mijn hart is warm.

In verschillende sjamanistische culturen leeft de traditie waarin je bidt voor de 7 generaties voor je en de 7 generaties na je. Je bidt voor je vrienden, familie, voor de mensen, de Aarde. Op deze manier wordt een web gevormd, dat maakt dat niemand vergeten wordt en dat er in moeilijke tijden altijd iemand is die voor je bidt, zodat iedereen voortdurend de zegen en de kracht van deze spirituele praktijk kan ontvangen.

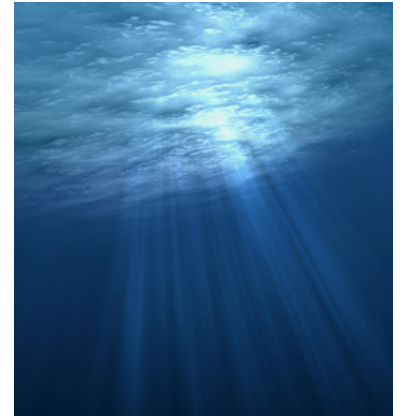
Maar ook maakt het gebed dat je in contact blijft met de stem van je hart. Want uiteindelijk is dit de kern van wat we 'gebed' noemen, het is jouw contact vanuit je hart met de bron van Leven. En bovenal opent het gebed ons voor de zegeningen van het leven en voor nieuwe dimensies van het hart. We hoeven daarvoor geen specifieke religieuze opvattingen te hebben of bepaalde tradities te volgen, enkel de openheid om ons hart te verbinden met de bron van Leven, hoe we die bron ook wensen te noemen.

Een vriendin van me heeft het momenteel erg moeilijk. Er brandt een kaarsje voor haar hier naast me. Ik zie haar graag. En in het kaarslicht brandt het lied van mijn hart, dat vertrouwt in het leven en deuren opent naar hulp, kracht en ondersteuning, vrede, vriendschap en liefde.

De meeste mensen hebben ooit wel de kracht van het gebed ervaren. Een dieper contact hiermee ontstaat vaak gedurende moeilijke momenten, waarin we teruggeworpen worden op onszelf en ons openen voor een grotere kracht, voor een grotere liefde, voor de hulp die het leven ons wil bieden. En wanneer we ons openen begint het leven door ons te stromen, om pijnen te genezen en de liefde te herinneren.

Als ik kijk naar mijn leven ben ik dankbaar voor dit geschenk. Het gebed is een poort naar diepere werkelijkheid, naar essentie, naar vrede en verbondenheid. Het opent ons voor de realisatie van het levensweb, onze intrinsieke verbondenheid met alles wat is. We kunnen onze zegeningen schenken aan het levensweb. Onze levenswandel wordt bewuster.

Het gebed leert ons opnieuw de deuren van het hart te openen. We worden kanaal voor de levenskracht die alles vernieuwt. We openen ons voor groeiende liefde en zodra we overstromen, zegent de intelligentie van het hart alles wat leeft. Zo verbinden we ons weer met het Levensweb en komen thuis in het hart, waar alle zegeningen geboren worden. We worden dan weer wakker als mooie mensen temidden het veld van eindeloze mogelijkheden. We herinneren dat het leven goed voor ons zorgt. En dit is een nieuw begin.

Het leven vernieuwt zichzelf.

Dat zegen allen moge omarmen.

Roel Crabbé

Dit artikel werd initieel geschreven in november 2008 en herschreven in januari 2011.